

ling her er kun efterfølgende, rent subsidiaer. Da Østtatten var bragt saa vidt, at vi maatte opgive vor Modstand mod den, da vi saa, at det var givet, at den Sag var i Orden, at Kontrakten derom var sluttet, saa have vi sagt: Er der da ikke en Mulighed for at anvende den til Fordel for dem, fra hvem man tager den? Om denne Mulighed vil blive til Virkelighed, ja, det beror ikke paa os, men paa dem, der overhovedet i denne Situation have Magten. Den ærede Indenrigsminister skal derfor ikke sige, at vi, der have foreslaaet Østtatten anvendt til Alderdomsforsørgelse, have givet denne Stat Bind i Sejlene. Nej, det have vi saamend ikke gjort (Afbrydelse). Nej, jeg tror, at den Stat overhovedet ikke sejler paa den Maade, jeg tror, den gaar ved Damp, saa den behøver slet ikke at faa Bind i Sejlene. I alt Fald tror jeg, at den er saa stærkt støttet i Forvejen, at den ikke behøver vor Understøttelse. Det var givet, at denne Stat skulde sættes igennem, inden vort Forslag kom, det var saa sikkert, som noget parlamentært kan være, og den faar ingen yderligere Understøttelse derved, at vi foreslaa den anvendt paa en bedre Maade. De ærede ledende Faktorer fra den Side, som sætte Østtatten igennem, blive ved at beholde Vren og Ansvaret for Østtatten, men at Alderdomsforsørgelsen gaar i Stykker, hvis den gaar i Stykker, det bliver deres Ansv., og jeg tror ikke, det bliver deres Vre.

Nu siger man, at der er den Forstel mellem vort Standpunkt og de andres, at de og vi begge ville indføre en indirekte Skat, men at kun de ville give en Erstatning ved en tilsvarende Nedgang i Suffertolden. Ja, det kunne de gerne sige, er Forfælleren, men dersom de paastaar, at vi ingen Erstatning ville give, forstaar jeg ikke, hvor ærede Medlemmer have deres Tanker henne. Vi give den ikke i Form af en Nedgang i Skat, men i Form af en Erstatning til de Samsunds-klasser, fra hvilke man tager Østtatten. Jeg er overbevist om, at naar det Spørgsmaal bliver forelagt hele Befolkningen, om de helst ville have Erstatning i en Alderdomsforsørgelse som den, vi her have foreslaaet, eller i det Sukker, som de velhavende bruge, vil det nok vise sig, at der ikke er to Meninger i den Befolkning om, hvilken af de to Ting de skulle vælge. Jeg tror nok, at det skal vise sig, at den Erstatning, vi her byde for Østtatten, er en ganske anden og bliver paa en helt anden Maade værdsat fra den Befolknings Side, hvis Mening der her er Spørgsmaal om, og som der bør lægges Vægt paa.

Det var de almindelige Indbendinger mod de finansielle Sider af dette Spørgsmaal. Naar vi saa vende os til dem, der skulle understøttes efter vort Forslag, siger den højtærede Indenrigsminister, at vort Forslag kommer ikke de fattige til Gode, i alt Fald ikke de fattigste, de allerfattigste. Dersom den højtærede Indenrigsminister havde sagt, at det ikke kom de fuldstændig hjælpeløse til Gode, vilde jeg give ham Ret. Thi det er jo sandt; Understøttelsen er jo ikke saa stor, at man kan sige, at en gammel Mand eller Kvinde i og for sig kan leve af den uden noget som helst andet Holdepunkt. Hvis altsaa den højtærede Indenrigsminister havde sagt, at der var hjælpeløse Menninger, som, hvis de ikke havde anden Tilflugt, ikke vilde kunne hjælpe sig hermed, saa havde han Ret. Men naar han siger, at vort Forslag ikke kommer de laveste Klasser til Gode, tager han fejl. Navnlig tager han fejl, naar han sammenligner vort Forslag med, hvad man i Reglen talder Alderdomsforsørgelse, nemlig Forsikring gennem Livrente, thi enhver Livrente, hvormed man vil søge at hjælpe paa den ubemidlede Befolkning, vil sikkert altid komme kun det, man kunde kalde Aristokratiet, blandt Arbejderne, til Gode, den vil aldrig komme den store Mængde af ubemidlede til Gode, thi de ville aldrig faa Raad eller Evne til at forsikre deres Liv.

Det tror jeg altsaa netop er Fordelen ved vort Forslag, at det griber Sagen an fra den rigtige Side. Vort Forslag gaar ud paa at hjælpe netop det nederste Lag. Enhver Hjælp, der ydes til det næst nederste Lag, vil i Virkeligheden trykke det nederste Lag dybere ned; men enhver Hjælp, som ydes til det laveste Lag, saaledes som vort Forslag tilsigter, vil give Anledning til en hel Bevægelse i Samfundet opad. Jeg tror altsaa, at den højtærede Indenrigsminister har misforstaaet vort Forslag.

Nu er det ganske sandt, hvad der ikke kan være Tale om at modsigte, at gamle Folk, der ere under 62 Aar, faa ikke Hjælp. Men det er slet ikke nogen meget sindrig Bemærkning at gøre. Hvordan man end sætter Alderen — og at der maa sættes en Grænse, ere vi alle enige om — vil man altid kunne sige, at Folk, der ere under den Grænse, ville intet faa. Men jeg vil sige, at det ganske vist ikke blot har været Forslagsstillernes Tanke at hjælpe dem, der ere over 62 Aar, men vi have troet, at dette Forslag, hvis det blev til Lov, vilde virke tilbage til en Forbedring af de fattige gamles Stilling, som ere under 62de Aar. Vi tro,